

“Sense ‘La casa cantonera’ potser no existiria ‘Olor de Colònia’”

Sílvia Alcàntara (Puig-reig, Berguedà, 1944) publica la novel·la *La casa cantonera*. Fa dos anys va escriure un dels grans èxits dels darrers anys, *Olor de Colònia*. Totes dues novel·les han estat presentades per Edicions de 1984.

—Teníeu gaire avançada la redacció de *La casa cantonera* quan vàreu enllestir *Olor de Colònia*?

—La tenia escrita a mitges. Les vaig fer en paral·lel. Vaig començar amb *Olor de Colònia*, però la primera versió de *La casa cantonera* la vaig tenir feta abans perquè no és tan llarga ni té tants personatges com *Olor de Colònia*. I ara l’he repassada.

—La base argumental és clara: dues germanes es retroben al cap de vint anys, quan es mor la mare. Però ho teníeu pensat tot, sobre les vides de les filles i la mare, i com reaccionarien en repartir-se les petites coses que els havia deixat la mare, abans de redactar-la?

—Sí. La tenia tota al cap. I fixeu-vos que al pròleg ja hi ha tota la situació plantejada. El ritme hi és intens i em vaig espantar, vaig haver d’alentir-lo, a la resta de la novel·la.

—De fet no és ben bé un pròleg, perquè ja comença la novel·la, amb aquest text.

—L’anomeno pròleg perquè és molt diferent de la resta, perquè es vegi que no és el primer capítol. És un avançament, una sinopsi, però redactada ja d’una manera literària.

—Un dels dubtes era no solament de decidir quan calia recular en el temps, invocar el passat, sinó també en quin moment calia donar veu a l’una germana o a l’altra, no?

—No. De dubtes, no en tenia. Com que la tenia tot al cap, em sortia la manera com havia d’avançar. Sorgeixen quatre secrets, a la mort de la mare. Dos no són tan importants i es deixen entreveure, ja es revelen aviat, i els dos més importants es descobreixen cap al final. Els primers, quan el lector se’ls pot imaginar, els explico perquè no pateixi més.

—No sorprendrà a molts que la veïna, la Roseta, maniant? Sembla la mestressa. Fins i tot pensa que té autoritat per a quedar-se una carta rebuda per la mare i no deixar que la llegeixin, encara que l’hagin vista.

—La Roseta va cuidar la mare tots aquells anys i trobo que

TINA BAGUE

Sílvia Alcàntara publica la seva segona novel·la, *La casa cantonera*, després de l’èxit d’*Olor de Colònia*.

aquella autoritat que té se l’havia guanyada.

—És una novel·la de dones. Els homes sempre s’hi veuen de lluny i les seves vides hi són molt resumides.

—Sí. Els homes no queden tan dibuixats, però les coses imprescindibles hi són. M’agrada, d’una altra banda, deixar les coses obertes, que el lector treballi i ho acabi de la seva manera. És una novel·la feta amb estalvi de paraules. Buscant l’adjectiu que t’estalvia escriure una pàgina sencera. Per això és tan curta.

—Amb la mort de la mare i l’enderroc de la casa, és tota una societat, que se’n va?

—No. És una història estrictament familiar. No he volgut pintar un món, com vaig fer amb *Olor de Colònia*.

—Deixant a banda la part del passat, la novel·la és gairebé teatral, per la tensió dels diàlegs i l’escenari, acotat. Però sempre hi ha pinzellades poètiques referides al paisatge, al temps.

—En tinc necessitat. Pot ser la finestra que s’obre perquè hi entri l’aire fresc o un pardal que es posa sobre les branques.

—El poble de la novel·la té una localització concreta?

—No. És un poble de mines de l’alt Llobregat, però no volia anar més enllà perquè no els conec. Em vaig imaginar un poblet de mines més amunt de Berga, sense especificar.

—Interioritzant els sentiments de les germanes, el perill era el sentimentalisme. Us heu hagut de contenir?

—No, perquè sempre tendixo a la contenció. Penso que tot és contingut. No dramatitzo més del compte. Per això rescric el text moltes vegades. El llegeixo en veu alta i fins que no té la música que m’agrada, no el dono per bo. No escric a raig. No hi ha res per casualitat. Fins i tot el mes en què transcorre també és molt calculat. És el setembre perquè és el mes de les figures i encara hi ha préssecs, dues fruites que hi tenen molta importància, i volia que hi fes calor. Molts setembres són calorosos.

—Quina de les dues novel·les ha ajudat més l’altra?

—S’han ajudat mútuament, però penso que sense aquesta potser *Olor de Colònia* no existiria. Si de cas, la que m’ha ajudat més és aquesta.

Lluís Bonada